

hij geen wijze keuzes heeft doorgevoerd, er niet wijzer van werd of vertrouwd heeft op zijn eigen wijsheid, het is te zeggen een reeds verworven kennis uit de vorige subsidieronde die omzeggens ook niet vlekkeloos verliep? Ik tastte in het duister tot ik enkele alinea's verder zijn reden las om het Raamtheater terug aan boord te hijsen. 'Ik kon het Raamtheater toch niet laten vallen

Uit: Artistiek Advies Ultima Vez

De beoordelingscommissie ziet in de samenvloeiing met VZW SA een positieve evolutie, weg van de voordien weinig transparante en verwarrende situatie. De beoordelingscommissie heeft niettemin haar bedenkingen bij de artistieke invulling en keuzes van deze jonge choreografen en vreest voor een vorm van epigonisme. De beoordelingscommissie hoopt dat ook deze werking gezien kan worden als een uitdaging tot herbronning binnen het dansvocabularium van ULTIMA VEZ VZW.

als ik het de vorige keer opgevist had.' Tegen dergelijke doorgedreven logica is weinig in te brengen. En al helemaal niet tegen een lapsus als, ik citeer nog even verder: 'Uiteindelijk heb ik de keuzes gemaakt die ik wou maken.'

Zo sprak de keizer en hij hield zijn duim omhoog of omlaag en oordeelde naar godsvrucht en best vermogen 11,7 procent anders dan de 'raad der wijzen', zoals het Raamtheater de beoordelingscommissie honend doopte. Het Antwerps theater dat van publieksbereik zijn artistiek credo maakt, liet op een persconferentie weten dat deze raad van theoretici en academici er zelf voorbijgestreefde ideeën op nahoudt die ver van de realiteit en de noodzaak van het theater afstaan en startte meteen een petitie voor verdere subsidiëring. Ik meen mij te herinneren dat ook Jan Fabre die tekende.

Intussen was het juli geworden en de zon scheen. De keizer stuurde zijn raad der wijzen op zomerkamp en ging zijn sterre achterna in het pausendom van Avignon

alwaar paap Fabre deze editie de scepter zwaaide. Zoals de geschiedenis ons leert, hebben pausen in Avignon weinig met godsvrucht te maken, maar alles met prestige en machtsverhoudingen tussen kerk en staat. Een geschiktere biotoop kan een koninklijke keverklever zich niet wensen. Op het menu stond naast gandaham het beste wat Vlaanderen te bieden heeft. Het maakte onze keizer dolenthousiast zoals steeds, en trots zoals nooit tevoren (een Vlaamse paus in dé Franse cultuurkathedraal, dat moet die oude VU-borst toch doen zwellen?) en hij opperde het lumineus idee om 'in september als we ons internationaal cultureel beleid bijsturen, de groepen die op dit Frans festival zijn uitgenodigd prioritaire steun te verlenen. Dat lijkt mij beter dan een versnipperde regeling. De internationale weerklank van Avignon is ongeëvenaard.' Spijtig voor wie op het Holland Festival, Edinburgh of godbetert ergens in New York stond. Welke staatsman heeft nood aan een raad der wijzen als je een paus kunt versieren die –zo is geweten– maar al te graag de kleren van de keizer draagt? Sierens dankte zijn Maria en haar Eeuwigduurende Bijstand. Met een rugzakje op pelgrimage naar Avignon had geloond. De backpackers van Avignon als criterium voor internationale uitstraling.

Dichter-criticus Guido Lauwaert stopte me onlangs een boekje toe: *De mechaniek van het theater*. Een van de radertjes in die mechaniek is de volgende: 'In een voorstelling komt het antwoord niet na de vraag maar is het net andersom: de vraag komt na het antwoord.' Dit zou (geslaagde) kunst onderscheiden van de realiteit waarover zij reflecteert en die zij commentarieert.

Ik weet niet in welke realiteit Lauwaert leeft, maar ik blijf met hoe langer hoe meer vragen na elk antwoord achter. Zo ook in de o zo duidelijke realiteit van een regenachtige augustusmaand waarin muizen hun vegetarische aard afzwoeren en levende albatrosjongen vraten, waarin krokodillen hun jacht staakten voor *pommes frites* op een bord,

Uit: Artistiek Advies Deep Blue

De sleutelbegrippen in hun creatieve werking worden 'parallèlie' en 'kruisbestuiving' genoemd. Daaronder wordt de parallelle inzetbaarheid van evenwaardige elementen als video, geluidsontwerp, licht, dans en performance binnen één voorstelling verstaan. Dat dit leidt tot zintuiglijk verrassende en inhoudelijk vernieuwende voorstellingen werd in het verleden bewezen in ondermeer *Closer* en *Inner Horizon*. Deep Blue verwierf in een snel tempo een belangrijke positie binnen het Vlaamse en internationale danslandschap als collectief met een consequente transversale aanpak.

een Afrikaanse president stelde dat voedseltekort normaal was in die tijd van het jaar alsof het een gastronomische logica betrof, na de mosselen komt het wild en je eet toch ook geen aardbeien buiten het seizoen en zelfs dat is geen zekerheid meer, het dolle paard van een garnaalvisser katapulteerde achterpootsgewijs een twee maanden oude baby het ziekenhuis in. De garnaalvisser in kwestie was zwaar aangeslagen: 'Ik denk dat ik morgen eens niet naar de zee ga', zei hij. Wat een offer, dacht ik eerst cynisch. Maar voor wie de zee zijn geven en hebben is was dat offer misschien juist heel groot.

Zo blijf ik bij elk antwoord met nieuwe vragen achter, maar dat houdt me nieuwsgierig. Moet de torenhoge ambitie van sommige grote theaterhuizen gehonoreerd worden met nog meer geld of is hier juist enige omzichtigheid aan de orde, gelet op de *hubris* van grote namen die hen in het verleden peren hebben doen zien? Geldt voor het theater het aloude spreekwoord wie 't kleine niet eert, is 't grote niet weerd? Kan het zijn dat, als het om vernieuwing en internationale uitstraling gaat, het licht van de keizer over een kleine niche zoals figurentheater niet zo helder schijnt? Waar moet ik met mijn mémé heen als er geen Raamtheater meer zou zijn? Als er nog eens een kraai krast: Dit is de wereld op zijn kop! Weet dan dat de wereld zelf al op zijn kop staat. Min en min is plus. Alles komt goed.